

Chương 63

Đại Nghĩa Trên Hết

H

uyệt Ảnh Cung chỉ là một khu gồm nhiều toà thạch thất kiến trúc ngay trong lòng đất, nhưng chiếm một địa diện vô cùng rộng lớn, rải rác từ núi này qua núi nọ, liên tục với nhau bằng một hệ thống địa đạo vô cùng phức tạp.

Có chỗ lộ thiên, có nơi chìm sâu trong lòng đất. Vì khu diện tích rộng lớn, nên số người trú ẩn trong cung kể có hàng ngàn.

Vì đuổi gấp Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi đến đây, lại theo địa đạo vào cung liền, nên Độc Cô Thanh Tùng không kịp quan sát sơn hình địa thế như thế nào.

Chàng cùng Ngươn Nhi thoát đi, hoàn toàn do sự hướng dẫn của Ngươn Nhi, và cả hai không đi đâu khác hơn là vào sâu trong khu vực của bọn ma đầu.

Cả hai thủ sẵn trường kiếm trong tay, gặp toà thạch thất nào cũng vào hết, lục soát khắp mọi nơi, gặp ai giết nấy.

Họ đã có chủ trương, tận diệt quần ma và giải cứu những người bị nạn. Trước khi gặp các người bị nạn, họ thấy tên ma đầu nào thấp thoáng trước mặt là họ phi kiếm giết liền.

Hiển nhiên, Độc Cô Thanh Tùng chạy đi, là có ý tránh cuộc chạm mặt với Công chúa và các người kia.

Chàng cần phải tránh họ trong lúc này, bởi chàng còn biết phải đối đáp với họ làm sao, nếu họ nặng lời trách cứ chàng!

Không! Khi chàng chưa báo thù cho cha trọn vẹn, chưa cứu mẹ và các vị thúc bá ra khỏi vòng kềm toả của họn Huyết Ảnh Cung thì đừng ai buộc chàng phải đặt lòng nhân không đúng chỗ.

Tại sao chàng không được phép giết chúng, khi chúng sát hại phụ thân chàng, chúng giam cầm đầy đoạ mẫu thân chàng, chúng dày vò các vị thúc bá chàng? Tại sao? Còn gì vô lý hơn nữa chứ?

Cái khí hùng của con người, chàng phải dẹp bỏ qua một bên để nhìn ma đầu hoành hành trong thiên hạ sao?

Lòng nhân đó, giết chết công đạo, lòng nhân đó đi ngược lại chánh nghĩa, nó chỉ có tác dụng nuôi dưỡng ác tâm của quần ma, không hơn không kém.

Đối với năm người đó, chàng không thể thẳng thắn giải bày trường hợp của chàng. Nào phải chàng là con người khát máu? Chẳng qua, muốn cứu đám người bị kẹt trong tay bọn khát máu chàng phải khơi giòng máu, có thể thôi. Nếu có cách gì khác, mang lại cho chàng đầy đủ công hiệu, giúp chàng thực hiện tâm nguyện, thì còn nói gì?

Năm người đó, nếu không là ân sư, thì cũng là những bậc trưởng thượng đáng kính, chàng không tìm được sự thông cảm nơi họ, thì chàng cũng không nên chống đối lại họ. Thà tránh mặt đi, khi nào mọi sự an bài, họ muốn xử trí chàng cách nào, chàng cũng vui mà tuân theo.

Hiện tại, chàng không thể chấp nhận cái chiêu hướng do họ vạch ra. Họ bất lực trước Huyết Ảnh Cung, trước Huyết Ma Bang, họ không giúp ích gì chàng được, thì họ phải để chàng tự do hành động.

Chàng kéo Ngươn Nhi chạy đi tránh mặt họ.

Đong năm người đó đâu để cho chàng thoát đi như vậy? Họ thấy chàng và Ngươn Nhi vùng kiếm hoá thành mống dài rời khỏi cục trường, lập tức họ bay theo, họ hét to :

- Dừng lại !

Họ chỉ buông được hai tiếng, Độc Cô Thanh Tùng và Ngươn Nhi đã hạ sát thêm hai mươi mạng người nữa.

Địa Tướng giận quá, gầm lên như sấm :

- Nghiệt súc cuồng đồ ! Người hành động như thế đó, còn dám xưng là đệ tử của ta chăng?

Độc Cô Thanh Tùng dừng chân lại, long đôi mắt đỏ ngầu nhìn Địa Tướng, chàng rít lên, giọng căm hờn :

- Mẹ tôi, các vị thúc bá tôi đang thọ hại, có ai hiểu cho không? Tôi phải tận diệt bọn ma đầu, tôi phải đập bằng Huyết Ảnh Cung, các vị đừng ai nghĩ đến tôi nữa là

hơn! Cứ để cho tôi thực hành tâm nguyện, đến giờ phút nào đó, tôi sẽ tự xử lấy mình, cho vừa lòng các vị!

Chàng hét :

- Độc Cô Thanh Tùng còn sống phút giây nào là nhất định phải trừ diệt toàn thể quần ma. Phải giết chúng ! Phải giết chúng !

Chàng nhún chân nhảy vút lên cao, nghiêng đà vọt mình theo Ngươn Nhi.

Tay kiếm chớp lên, ánh thép chiếu ngời, lại đầu rơi máu vọt.

Công Chúa quát lớn :

- Hài tử, nếu ngươi không dừng tay thì đừng trách sao bọn ta trở mặt thành cừu với ngươi !

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Tôi không xứng đáng là hậu bối của các vị đâu. Tôi lão còn xứng đáng với các vị nữa! Tôi không phản đối gì cả, nếu các vị muốn trở thành cừu địch, tôi làm sao ngăn trở được? Tôi biết lắm, trên đời này, không ai biết nghĩ đến tôi cả, ngoài Dung muội của tôi! Tôi còn nương nhờ vào ai được nữa ngoài Dung muội của tôi!

Giọng chàng ai oán quá, chua chát quá ! Chàng thốt đến đó, xúc động tâm tình, đơn độc chung quy rồi cũng đơn độc ! Cha chết, Mẹ tù, thúc bá tù, bá mẫu bỏ, ân sư bỏ rơi, tất cả đều bỏ rơi !

Chung quy rồi cũng đơn độc ! Chỉ vì người ta muốn chàng quên thù cha, mặc khổ mẹ, mặc sống chết của các vị thúc bá. Người ta nuôi lòng nhân, buộc chàng khuất phục ma đầu!

Trời! Chàng chịu được như vậy chăng? Chàng chịu nổi sao?

Chàng cắn hờn, trầm giọng tiếp nối :

- Tôi không màng chi nữa ! Các vị muốn trở thành cừu địch với tôi, tùy các vị. Độc Cô Thanh Tùng này không bao giờ nói hai lời. Tôi nguyện tận diệt bọn ma đầu, rồi sau đó có thể nào, tôi cam chịu thế ấy !

Chàng nắm tay Ngươn Nhi, giục :

- Đi ! Hiện đệ !

Cả hai tung mình lên không.

Trừ Lam Y Lão Tổ ra, bốn người kia giận run lên, họ cùng hét :

- Nghiệt súc ! Định chạy đi đâu?

Họ đuổi theo liền.

Độc Cô Thanh Tùng giở thuật Quỷ Ảnh Vô Hình, lòi Ngươn Nhi chạy đi, nhanh vô tưởng. Cả hai hướng về Thần Bí Cốc Phủ. Vừa chạy, chàng vừa hỏi:

- Ngươn đệ ! Hiện tại những người đó bị giam cầm ở đâu? Dù ở nơi nào, mình cũng phải đi tới ! Mình sắp ra khỏi cốc khẩu rồi đây !

Ngươn Nhi đáp :

- Tiểu đệ cùng bị giam với họ tại Xà Lung Cốc, trên Huỳnh Sơn, song từ lúc tiểu đệ trốn thoát đến giờ, không rõ chúng có dời họ đến nơi nào khác hay không?

Độc Cô Thanh Tùng cương quyết :

- Dù ở đâu, dù nguy hiểm thế nào, mình cũng phải tìm đến tận nơi mình phải đến. Kiên trì bất kể ngày đêm, càng đến sớm càng tốt !

Trong khoảnh khắc, cả hai đã đến Cốc Khẩu Thần Bí. Nơi đó, có Vạn Cực Thiên Tôn xuất lãnh hơn hai trăm cao thủ canh phòng.

Độc Cô Thanh Tùng điểm một nụ cười thê thảm, hỏi Ngươn Nhi :

- Hiền đệ có đủ dũng khí mở một con đường máu thoát ra không?

Ngươn Nhi gạt đầu :

- Tiểu đệ sẵn sàng !

Độc Cô Thanh Tùng tỏ vẻ hài lòng, trao kiếm cho hắn :

- Hiền đệ cầm lấy thanh kiếm này, tạm làm hộ pháp cho ngu huynh, ngu huynh muốn biến thành Huyết Ảnh Nhân, đối phó với chúng.

Ngươn Nhi tiếp lấy kiếm :

- Đại ca an lòng.

Độc Cô Thanh Tùng nhếch mép cười nhẹ, đoạn vận khởi Hoá Huyết Công , biến mình thành Huyết Ảnh Nhân, chàng hét lên một tiếng, tung bóng mình xung kích bọn Vạn Cực Thiên Tôn. Tên nào chạm đến chàng là tên đó ngã gục ngay.

Lại một trường ác chiến, máu đổ, thân ngã, sát kiếp khai diễn khốc liệt vô cùng.

Khi hai vị Thế Ngoại Lão Nhân, Công Chúa, Địa Tướng đến nơi, thì Độc Cô Thanh Tùng và Ngươn Nhi đã mở con đường máu thoát ra cốc khẩu rồi.

Công Chúa nhìn xác chết nằm lợp trên mặt đất, lắc đầu thở dài :

- Oan nghiệt này, ai tạo ra?

Bốn người trầm lặng mơ màng một lúc, trên gương mặt nào cũng lộ vẻ bi thảm náo nức.

Nhị vị Thế Ngoại Lão Nhân trầm lạnh giọng :

- Gặp hần lần nữa, nhất định phải hạ sát hần !

Không nghe Công Chúa và Địa Tướng nói gì, chứng tỏ là cả hai có tán đồng ý kiến đó hay không, nhị lão lại im lặng.

Ra khỏi Thần Bí Cốc rồi, Độc Cô Thanh Tùng và Ngươn Nhi hướng về trước mặt, chạy tới mãi.

Bổng Long Mã hý lên vang dội, Độc Cô Thanh Tùng giật mình, vội hú lên một tiếng dài đáp lại tiếng ngựa hý.

Trong giây phút, nàng Lan cỡi Long Mã chạy đến nơi. Trông thấy Độc Cô Thanh Tùng và Ngươn Nhi vấy máu khắp người, ướt cả y phục, nàng Lan kinh hãi, hỏi dồn:

- Thanh Tùng ca đã giết chết nhiều người lắm phải không?

Độc Cô Thanh Tùng muốn cười lắm, dù là một nụ cười khổ, song lòng héo hắt đến độ chàng uể oải chán chường, không buồn nhếch mép.

Lâu lắm, chàng mơ màng, nhẹ giọng :

- Lan muội đừng hỏi gì cả. Tôi cùng Lan muội chỉ còn xưng hô thân mật với nhau lần này là lần cuối. Mai kia thì hoàn cảnh sẽ đổi thay rồi. Lan muội ơi ! Đối với Lan muội, từ nay, bất cứ trong phút giây nào, bất cứ trong trường hợp nào, bất cứ Độc Cô Thanh Tùng này có biến thể như thế nào, tôi chẳng bao giờ quên công ơn giáo huấn của sư phụ và tôi ghi nhớ mãi mãi thâm tình của Lan muội dành cho tôi ! Lan muội nên nhớ điều đó nhé !

Nàng Lan biến sắc, kêu lên thất thanh :

- Thanh Tùng ca ! Tại sao bỗng nhiên đại ca lại buông lời quái dị như thế?

Độc Cô Thanh Tùng rùng vai :

- Bỗng nhiên đối với Lan muội, nhưng lại tự nhiên đối với tôi, cũng như tự nhiên đối với bao nhiêu người khác! Vì Lan muội chưa hay biết rõ sự tình. Tôi đã giết quá nhiều sanh mạng, tôi đã trái lời sư phụ khuyên cáo, lời khuyên cáo để đức hiếu sanh của sư phụ ngày nào thoát với tôi, Lan muội còn nhớ chứ?

Nàng Lan run giọng :

- Rồi làm sao nữa, Thanh Tùng ca?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Thôi tôi không nên nói gì nữa. Lan muội càng nghe thêm, càng hận tôi hơn mà không còn gọi tôi là Thanh Tùng ca với giọng trầm ấm dịu dàng nữa đâu !

Biết có lẽ một sự gì nghiêm trọng lắm, Độc Cô Thanh Tùng có dáng dấp thể nào như vậy, nàng Lan hoang mang gọi :

- Thanh Tùng ca ở đâu tôi sao chờ Thanh Tùng ca?

Nàng đổ ngầu đôi mắt, lệ thấm tuôn. Nàng không buồn lau lệ, cứ để mặc nó cuộn giòng lăn dài theo má, rơi xuống ngực áo, lồng ngực phập phồng theo nhịp gấp của con tim xúc động cực độ.

Độc Cô Thanh Tùng an ủi :

- Lan muội dần cơn kích động đi ! Xưa nay, tan hợp là lẽ thường tình trong thiên hạ, không nên bi thương quá mà hao tổn tinh thần. Vạn nhất, tôi còn sống sót sau này, nếu muốn gặp lại tôi, Lan muội hãy đến vùng Tây Nam biên thủy tìm tôi tại Khanh Cốc.

Nàng Lan hấp tấp hỏi :

- Khanh Khanh Cốc là địa phương nào?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Chính tôi cũng chưa biết địa phương đó ra sao cả. Dường như nơi đó tập trung vô số kỳ hoa dị thảo, một thế ngoại Đào Nguyên, một Thiên Đàng của hạ giới, tôi hy vọng Lan muội và Thu muội sẽ đến đó một lần.

Nàng Lan gật đầu :

- Thanh Tùng ca yên tâm ! Chúng tôi sẽ đến đấy tìm đại ca !

Nàng nhảy xuống ngựa.

Độc Cô Thanh Tùng muốn nói gì thêm, song thấy bất tiện nên thôi. Chàng thót lên lưng Long Mã, gọi Ngươn Nhi :

- Hiền đệ chờ ngu ca ở phía trước nhé, ngu ca có việc đi đây một chút, rồi trở lại liền.

Nàng Lan hỏi gấp :

- Thanh Tùng ca còn đi đâu nữa đấy?

Chàng lấy chiếc Quỷ Vương Trượng trong bao da bên hông ngựa ra cầm tay, quyết giọng, đáp:

- Tôi trở lại Huyết Ảnh Cung !

Nàng Lan thốt nhanh:

- Tôi đi với Thanh Tùng ca !

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Không ! Không thể được !

Chàng vỗ tay vào đầu Long Mã :

- Tuyết Ca ! Nhanh lên !

Long Mã bật hí vang rền, bốn vó sanh mây, thoát đi như sao xẹt. Trong thoáng mắt, người và ngựa đã đến Cốc Khẩu Thần Bí.

Cốc Khẩu lúc đó không còn bóng dáng một tên ma đầu nào. Vạn Cực Thiên Tôn đã xuất lãnh những kẻ còn sống sót rút hết vào cốc.

Không còn bóng dáng bọn ma đầu, nhưng có bốn người khác. Bốn người đó là nhị vị Thế Ngoại Lão Nhân, Công Chúa, và Địa Tướng.

Độc Cô Thanh Tùng cau mày trầm nghĩ:

“Họ sẽ ngăn trở ta! Không lẽ ta ngang nhiên đối địch với họ? Họ là ân sư, là bá mẫu, là tiền bối của ta, ta có thể nào xuất thủ chống lại họ mà họ thì chắc chắn xuất thủ ngăn trở ta rồi ! Trời! Thế thì ta làm sao cứu mẹ? Cứu các vị thúc bá ! Ta chống với họ thì giang hồ sẽ khinh bỉ ta như thế nào?”

Muôn ngàn tạp niệm nổi lên trong tâm tư chàng, mâu thuẫn lẫn nhau.

Chàng nhếch nụ cười khổ, nghĩ tiếp :

“Dù đời có phỉ nhổ vào mặt ta, dù nghìn sau có mắng ta là phường vong ân bội đức ta vẫn không làm sao được khác hơn, bởi ta cần cứu mẹ, ta cần cứu những người thân, khi thành công rồi, bất quá ta lấy cái chết tạ tội với họ, có gì khó khăn đâu? Nhưng, ta chết như vậy, Dung muội sẽ đau khổ biết bao.”

Chàng vỗ nhẹ vào mình con Long Mã :

- Tuyết ca ! Lần này chính là lúc tôi cần Tuyết ca trở thân oai đây ! Làm cách nào, tung gió như thiên mã, bay cao, bay nhanh qua đầu các vị đó ! Tôi không muốn chạm mặt với họ.

Doạn chàng hét to :

- Bay !

Vươn hai chân trước lên cao, Long Mã vừa vọt mạnh đôi chân sau một phát, người và ngựa đã cách mặt đất hơn hai mươi trượng.

Hồng Vân Cái Tuyết không hổ là một con Long Mã, bốn vó sanh mây, đạp không gian bay đi như gió cuốn.

Tuy không chạm ngay mặt nhau, Độc Cô Thanh Tùng không thể nào tránh gây tiếng động? Tất cả bốn người phát hiện ra chàng, họ cùng “ạ” lên một tiếng.

Tôn Bất Tử cao giọng :

- Nghiệt súc trở lại kìa! Lần này tôi nhất định không để hãn chạy thoát !

Đường Bất Tử suy nghĩ một chút :

- Lão Tôn cẩn thận mới được ! Minh phải hỏi hãn cho rõ ràng, không nên hồ đồ xuất thủ.

Công Chúa phụ họa theo liền :

- Đường lão tiên bối nói phải đấy. Biết đâu hãn không vì hối hận mà trở lại? Rất có thể hãn sẽ tự xử trước mặt bọn mình để tạ tội với võ lâm thiên hạ !

Tôn Bất Tử nhìn chòng chọc vào Công Chúa :

- Người lạc quan như vậy à?

Công Chúa gật đầu :

- Tôi biết tiểu tử đó như lòng bàn tay !

Địa Tướng không thốt một tiếng nào. Lão nắm chặt hay tay quyền, trong cái thủ thế của người lâm đại địch.

Long Mã vọt lên, đáp xuống, rồi lại vọt lên. Mỗi cái vọt, nó vượt hơn hai mươi trượng đường. Thân hình nó lướt đi, cuốn gió rít vù vù mỗi lần đáp xuống, nó đảo chiếc đuôi dài quét bụi cát tung lên thành trốt lốc. Nó càng phút càng tiến tới gần bốn người.

Họ càng lúc càng khẩn trương. Họ cho rằng chàng trở lại lần này là để nhận tội với họ, chứ không còn lý do gì khác. Cuộc chiến giữa chàng và bọn Huyết Ảnh Cung chấm dứt lâu lắm rồi, chẳng lẽ chàng trở lại để khiêu chiến sao? Vả lại, những người mà chàng định cứu, hiện tại không bị giam cầm tại đây. Như vậy, nếu không vì tạ tội mà trở lại, chàng có dụng ý gì ngoài sự tạ tội?

Khoảng cách giữa bốn người và Độc Cô Thanh Tùng chỉ còn độ hai mươi trượng, vừa đủ một cái vọt của Long Mã.

Độc Cô Thanh Tùng thúc gối mạnh vào hông ngựa :

- Lên !

Long Mã hí lên một tiếng rền, tiếng hí lồng lộng tận chín tầng mây, hai chân trước chồm lên, hai chân sau rùn xuống, vọt mạnh.

Ngựa và người như chiếc pháo thăng thiên, vút lên cao, nhanh đến độ thân hình lơ mờ như vệt khói.

Cái vọt đó, trong lịch sử võ lâm chưa có tay nào điều khiển ngựa làm nổi. Ít lắm, con Long Mã cách mặt đất cũng hơn bốn mươi trượng.

Nó lên cao rồi, chỉ ngả mình tới trước một tí, đập không gian sải tới, bay vút qua đầu bốn người, đáp xuống ngoài bốn mươi trượng. Nó vọt thêm một lần nữa, Độc Cô Thanh Tùng bỏ hẳn bốn người ở lại phía hậu chàng, trong khoảng cách trăm trượng có thừa.

Chàng đã đến sát Thần Bí Cốc khẩu.

Không chút do dự, chàng giục ngựa chạy bay vào cốc.

Hai vị Thế Ngoại Lão Nhân, Công Chúa và Địa Tướng sôi giận, người nào cũng xám xanh mặt. Hai vị lão nhân chừng như phần nộ cùng cực, luôn mồm quát tháo âm ỉ, thề quyết phải giết cho được Độc Cô Thanh Tùng.

Phía trước, Độc Cô Thanh Tùng vừa vào trong cốc liền buông tiếng hét rền vang :

- Lão ma đầu ! Ra đây mà chịu chết !

Bọn người trong Huyết Ảnh Cung vừa trải qua hai lần kinh khiếp, chưa kịp hoàn hồn, bỗng thấy chàng trở lại, chúng hết sức hãi hùng, song sợ là một việc, ngăn cản địch là một việc, sợ dù biết không thắng nổi chàng, chúng bắt buộc phải ngăn trở chàng như thường.

Chúng đang phân tán mỗi người một nơi, điều tức khôi phục ngươn thần, liền cấp tốc hô hào gọi nhau âm lên, gom tụ lại một chỗ, sẵn sàng ứng chiến.

Thực ra, Độc Cô Thanh Tùng có xem chúng ra gì. Chàng trở lại đây đâu phải để tìm chúng để tận diệt chúng? Cái đích của chàng là cha con Vạn Cực Đế Quân, là Vạn Cực Lão Nữ, may ra ba người này khả dĩ còn cầm cự nổi với chàng, chứ bọn này dù có đông gấp mấy lần số này đi nữa, bất quá chỉ là những cây thối chực chờ rơi rụng dưới bàn tay của chàng thôi.

Chàng gọi đích danh :

- Vạn Cực Đế Quân, Vạn Cực Thiên Tôn! Cha con ngươi trốn đâu? Hãy xuất hiện nạp mạng cho ta !

Một đạo tử quang loé lên, Vạn Cực Đế Quân từ trong một toà thạch thất cầm Tử Long Kiếm bay vọt ra. Lão không thốt một tiếng nào, vừa trông thấy Độc Cô Thanh Tùng, lão khoa kiếm lên, đâm tới một nhát.

Độc Cô Thanh Tùng đảo lộn chiếc Quỷ Vương Trượng, tạo nên một vầng hàn quang, đương trụ Tử Long Kiếm của lão Đại Ma đầu.

Riêng cho chàng, chàng biết rõ, Tử Long Kiếm quang dày hơn ba trượng, trong vòng ba trượng đó, ai lọt vào là mất mạng ngay, không đợi gì phải chạm kiếm. Chàng có thể dùng Quỷ Vương Trượng hộ trì thân thể để xâm nhập vào vùng kiếm quang, nhưng còn Long Mã thì sao? Chiếc Quỷ Vương Trượng rất ngắn, hàn quang của

nó không rộng lớn đủ che chở cho cả người lẫn ngựa, nếu liều lĩnh xông vào, rủi ro con ngựa có bề nào, chàng phải làm sao?

Nghĩ vậy, thay vì xung kích thẳng vào vầng tử quang, chàng giục ngựa tháo lui hơn hai mươi trượng xa.

Vạn Cực Đế Quân hét lên một tiếng lớn, vọt mình theo liền.

Dĩ nhiên, Độc Cô Thanh Tùng không dám để cho lão xáp lại gần, chàng lùi hơn năm trượng nữa.

Đến lúc đó, chàng hối hận, phải chi đừng cời Long Mã đến đây, thành chàng vướng víu mà khó tung hoành như ý.

Chàng quắc mắt nhìn quanh, trông thấy Vạn Cực Thiên Tôn đứng cách chàng xa xa, nhìn cuộc chiến. Lão ấy không đến cục trường, chàng biết ngay, hiện tại lão rất sợ chiếc Quỷ Vương Trượng, bởi trong mình lão còn ba mũi Xạ Phách Châm.

Chàng cười lạnh, thầm nghĩ:

“Ta trở lại lần này, chính vì lão ấy, ta chỉ sợ lão ấy ẩn mặt thôi, chứ lão đã xuất hiện rồi, có chạy đằng trời cũng không thoát khỏi tay ta!”

Chàng cứ giục Long Mã hoặc lùi, hoặc tạt qua tả, đảo sang hữu, tránh né Tử Long Kiếm của Vạn Cực Đế Quân.

Long Mã dù là một con vật có thân pháp khinh linh vô tưởng, tài nghệ cao như Vạn Cực Đế Quân mà cũng không chận đầu nó kịp. Bất quá, lão vũ lộng Tử Long Kiếm, bức địch chạy xà quân vậy thôi chứ không làm gì hơn được.

Lão vất vả vô cùng, song lão vẫn không buông tha địch, cố bám sát vào.

Phần Độc Cô Thanh Tùng, chàng vừa tránh né Tử Long Kiếm, vừa nghĩ cách bắt sống Vạn Cực Thiên Tôn.

Đột nhiên, chàng nảy sanh ra một kế, vội thúc hông ngựa:

- Chạy đi!

Theo tay chàng chỉ, Long Mã cất vó vọt về hướng Nam, sải như bay.

Vạn Cực Đế Quân hét lớn:

- Tiểu tử định chạy đi đâu? Hôm nay ta nhất định không để người thoát khỏi Thần Bí Cốc.

Lão phóng mình đuổi theo liền.

Tương đối, Độc Cô Thanh Tùng chạy cách lão khá xa rồi. Chàng lại giục ngựa nhảy vọt lên không trung, rồi đáp xuống tại chỗ, lại nhảy vọt lên, cứ thế mấy lượt, cốt ý dụ cho Vạn Cực Đế Quân đến gần, khiêu khích lão phẫn nộ đến cực độ.

Quả nhiên, Vạn Cực Đế Quân vừa gầm thét, vừa lao mình vùn vụt đến nơi.

Đợi cho lão đến gần, Độc Cô Thanh Tùng trong lần vọt lên không sau cùng, giật nhanh cương ngựa, chuyển hướng về phía Vạn Cực Thiên Tôn, bay vút đi.

Khoảng cách hơn trăm trượng chỉ trong thoáng mắt đã vượt qua, chàng đã xa Vạn Cực Đế Quân, nhưng lại gần Vạn Cực Thiên Tôn hơn.

Vạn Cực Thiên Tôn đâu có ngờ là chàng bất thành linh bỏ ngay Đế Quân để chuyển hướng về lão. Khi lão phát hiện ra ý định đó của chàng thì chàng đã đến gần lão quá rồi.

Lão hấp tấp vung kiếm lên tấn công tới, chiếc Quỷ Vương Trượng đã chộp lên, phong trụ kiếm ảnh của lão ngay.

Chưởng ảnh chộp lên, Xạ Phách Châm trong người của Vạn Cực Thiên Tôn phản ứng liền.

Lão cảm thấy hàng ngàn, hàng vạn mũi kim nhọn châm chích khắp người lão, khắp ngũ tạng lão, lão run lên như cây sậy.

Thấy lão như vậy, Độc Cô Thanh Tùng hiểu rõ Xạ Phách Châm đã gây phản lực rồi. Tuy nhiên, chàng còn sợ lão có công phu thâm hậu, chống trả nổi sự phát tác của Xạ Phách Châm.

Chàng vung chiếc Quỷ Vương Trượng, chộp lên loang loáng.

Vạn Cực Thiên Tôn rú lên một tiếng lớn, buông thanh báu kiếm, hai tay ôm ngực, lão đảo một chút rồi ngã nhào xuống đất.

Đàng xa, Vạn Cực Đế Quân nhún mình như tên bắn, sắp đến nơi.

Độc Cô Thanh Tùng, chộp ngời sát khí, quét chiếc Quỷ Vương Trượng một vòng, đoạn hét:

- Lên mau !

Liền theo tiếng hét, chàng tung chiếc Quỷ Vương Trượng lên trên không, cao hơn năm trượng.

Vạn Cực Thiên Tôn lại rú lên một tiếng, mặt vàng như sáp, đôi tay nhũn ra, ôm ngực, toàn thân như không còn một điểm sinh lực nào.

Chiếc Quỷ Vương Trượng như có một hấp lực hút lão bay theo lên, thân hình lão vừa cách mặt đất độ năm thước, Độc Cô Thanh Tùng đã bay ngựa tới, chờ cho lão rơi xuống hứng lấy, đặt ngang trên mình con Long Mã, nhanh tay điểm vào ba huyệt trên người lão.

Đồng thời, chàng đưa tay kia ngoắt, chiếc Quỷ Vương Trượng rơi xuống, chàng chụp lấy, vừa đúng lúc Vạn Cực Đế Quân đến nơi.

Độc Cô Thanh Tùng tay cầm Quỷ Vương Trượng, tay nắm cương ngựa ngẩng mặt nhìn Đế Quân, thần thái kiêu hùng ngạo nghễ vô cùng. Chàng điểm nụ cười lạnh thốt:

- Muộn lắm rồi !

Vạn Cực Đế Quân thấy Huyết Ma Bang Chủ bị chàng bắt sống, đặt trên mình ngựa, phần uất đến cực độ. Lão dậm chân xuống đất, kêu trời, chân lão lồm sẫm vào đất cứng như bước trên đất bùn.

Xa xa, quần ma thấy lão đến nơi, bắt đầu dao động. Không rõ từ trước tới giờ, chúng xuất thần như thế nào, chúng đứng chết lặng tại chỗ, mặc cho Độc Cô Thanh Tùng đối đương với cha con Vạn Cực Thiên Tôn. Đến lúc này, chúng mới nhích nhích, cùng hét lên một tiếng rập nhau vang dội, cùng vũ lộng đao kiếm xông tới.

Vạn Cực Đế Quân rút lên :

- Các người chạy đi ! Chạy càng xa càng hay ! Ta không cần các người nữa !
Cút ngay !

Độc Cô Thanh Tùng bật cười ha hả :

- Đế Quân ! Tại hạ muốn đi đây ! Cảm phiền nhé ! Tại hạ quấy nhiễu Đế Quân, nghĩ ra cũng không phải đây ! À ! Đế Quân muốn nói gì với lão con trai duy nhất chăng ? Cứ nói đi, kẻ không còn dịp nữa !

Vạn Cực Đế Quân tức uất đến xanh mặt. Lão run người lên, càng phút càng run mạnh. Lão khẩn trương ra mặt.

Độc Cô Thanh Tùng bỗng trầm thần sắc, gần từng tiếng một :

- Lão ác ma ! Ta cảnh cáo ngươi biết ! Nếu mẹ ta và các vị thúc bá của ta có bề gì, thì lão con duy nhất của ngươi sẽ không sống sót được với ta đâu ! Nếu ngươi không thương con thì ngươi cứ giở thủ đoạn tàn độc đối với họ !

Vạn Cực Đế Quân nghẹn lời, không còn mở miệng nói làm sao được nữa.

Độc Cô Thanh Tùng lại tiếp :

- Ta đã biết, ngươi quản thúc những người đó tại Xà Lung Cốc, trên Huỳnh Sơn, hiện tại ta định đến nơi đó. Nếu ta không gặp họ, thì ngươi cầm như lão con trai độc nhất của ngươi đến ngày tận số rồi !

Vạn Cực Đế Quân trừng mắt :

- Ai nói với ngươi là ta giam cầm họ tại Xà Lung Cốc?

Độc Cô Thanh Tùng “hừ” một tiếng :

- Ngươi quên là Ngươn Nhi vừa trốn thoát à?

Vạn Cực Đế Quân hét to :

- Sai ! Sai ! Ngươn Nhi trốn thoát, không phải từ Xà Lung Cốc, không phải tại Huỳnh Sơn ! Hấn lầm !

Độc Cô Thanh Tùng giật mình :

- Vậy ra nơi hấn trốn thoát là địa phương nào? Ngươi nói thật không?

Vạn Cực Đế Quân đáp gấp :

- Ta dối ngươi làm gì?

Độc Cô Thanh Tùng gần giọng :

- Mà họ ở đâu?

Vạn Cực Đế Quân đắn đo một chút :

- Hiện tại, họ ở tại Ảo Nữ Động !

Độc Cô Thanh Tùng kinh dị :

- Ảo Nữ Động?

Chàng toan hỏi Vạn Cực Đế Quân xem Ảo Nữ Động ở tại địa phương nào, đột nhiên Công Chúa xuất hiện cách chàng độ năm trượng.

Bà lạnh lùng gọi chàng :

- Độc Cô Thanh Tùng! Kể từ phút giây này, ngươi là một tên phản đồ của Địa Tướng. Ngươi không còn biện bạch gì được nữa! Ta không thể buông tha ngươi!

Độc Cô Thanh Tùng xanh mặt :

- Bá mẫu nói gì lạ thế? Chẳng lẽ tôi bỏ mặc Mẹ tôi và các vị thúc bá trong tay chúng?

Công Chúa quát vang âm lên :

- Ai là bá mẫu của ngươi? Ta không cần biết đến mẹ ngươi và các người thân của ngươi, họ như thế nào mặc họ, ta chỉ biết ngươi là một tên khát máu, ta nhất định không thể buông tha ngươi.

Bóng người chớp lên liên tiếp.

Hai vị Thế Ngoại Lão Nhân và Địa Tướng xuất hiện tại cục trường. Tất cả bốn người phân ra đứng bốn góc, vây chàng vào giữa.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn quanh một lượt, thiết tha van lơn :

- Bá mẫu ! Mong bá mẫu lượng tình cho tôi cứu Mẹ tôi và các vị đó. Xong rồi tôi sẽ nạp mình tùy bá mẫu và ân sư xử trí.

Tôn Bất Tử cười lạnh :

- Cứu mẹ ! Ngươi nói nghe hay quá ! Nhưng còn ai tin được ngươi? Buông tha cho ngươi có khác nào bọn ta gián tiếp mở màn một trường sát kiếp dồn toàn thể võ lâm vào cảnh tử diệt? Độc Cô Thanh Tùng ! Ta tưởng ngươi đừng hy vọng gì nữa cả !

Độc Cô Thanh Tùng thực ra không có ý gì ràng buộc đối với hai lão nhân, bất quá chàng kính trọng họ là hàng tiền bối không hơn không kém. Như vậy cả hai đâu có áp lực tinh thần gì đối với chàng? Chàng không để ý đến lời nói của họ cho lắm. Chàng day qua Địa Tướng :

- Ân sư biết cho đệ tử ! Vì trường hợp bất đắc dĩ, đệ tử không thể làm khác hơn! Mong ân sư xét lại !

Địa Tướng hét lên :

- Câm ngay, tên súc sanh ! Người muốn tự quyết hay chờ ta động thủ?

Độc Cô Thanh Tùng tức uất quá, bật khóc. Chàng rên rỉ :

- Ân sư ! Ân sư ! Xin ân sư rộng cho đệ tử mười hôm. Trong mười hôm nữa, đệ tử sẽ tìm đến ân sư, nạp mình chịu tội. Đệ tử biết hối lỗi rồi. Đệ tử biết mình không còn xứng đáng đối với ân sư, không mặt mũi nào sống sót nữa ! Nhưng, đệ tử xin ân sư hoãn lại mười hôm, cho đệ tử được tròn hiếu với mẹ và thân với các vị thúc bá...

Công Chúa cao giọng chặn lời chàng :

- Độc Cô Thanh Tùng, dù người có nói cách nào, cũng không lay chuyển được ý định của bọn ta !

Độc Cô Thanh Tùng ngẩng mặt lên không, gào to :

- Trời ! Đố phần tôi sao quá chua chát như thế này?

Vạn Cực Đế Quân đứng bên ngoài, cảm thấy mình thừa quá, không còn lý do gì ở lại nữa, dậm chân rút lui.

Độc Cô Thanh Tùng quát :

- Lão ma đầu ! Nếu người rục rịch, ta sẽ hạ độc thủ sát hại lão con của người ngay !

Vạn Cực Đế Quân kinh hoàng, không dám nhúc nhích. Lão phân trần :

- Ta ở đây làm gì nữa? Đối với cục diện này, ta là một kẻ thừa, đi là phải hơn !

Độc Cô Thanh Tùng bỗng há mồm phun ra một búng máu tươi, máu uất hận, máu bất bình, máu cương quyết, đoạn chàng bật cười cuồng dại.

Chàng cười một lúc, tiếng cười chấn động cả vùng Thần Bí Cốc, nghe ghê rợn, lạnh lùng, ai oán, nhưng đầy kiêu hùng.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ

- May 2003 -